

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΟΤΑΝ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΕΜΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΜΙΛΟΥΝ...

(Άρθρο του διακόνου πνευματιστού Luc Mégrand)

Ὁ ἄββās Μ... εἶνε ἕνας πραγματικά ἐνάρετος καί τιμῶς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δέν ἔχει πᾶν ποτὲ στὴ ζωῇ του τὸ παραμικρὸ ψέμμα. Μιά μέρα, συζητούσαμε μαζί του γιά τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς καί γιά τὰς ἐμφανίσεις πνευμάτων.

Καί ὁ ἄββās μᾶς διηγῆθηκε τότε τὰ ἑξῆς: — Τὸν περασμένο Μάιο, στίς τέσσερες ἀκριβῶς τοῦ μηνός, ἦρθε νὰ μ' ἐπισκεφθῇ τὸ βράδυ, ἀργά, μία κυρία, τῆς ὁποίας ἡ ἡμορφιά μου ἔκαμε ἐντύπωσι. Ἐνωιαζε πολὺ μὲ Μαντόνα τοῦ Παραλί.

Στίς ἀρχές μὲ κῦτταζε προσεχτικά, ἀλλά δέν ἔλεγε τίποτα. Τὴν κῦτταζα καί ἐγὼ μὲ θαυμασμό, περιμένοντας νὰ μὲ μιλήσῃ πρώτῃ. Τέλος, μὲ εἶπε μὲ φωνὴ πολὺ γλυκερά:

— Κυρία ἐφημέριε, ὁ συζυγὸς μου πεθαίνει. Θὰ σὰς ἤμουν λοιπὸν εὐγνώμων ἂν θέλατε νὰ πάτε ἀπόψε κίβλας νὰ τὸν ἐξομολογήσῃτε.

— Ἐχρηστώσῃς, κυρία, ἀπάντησα. Ἀλλά δέν μὲ λένε, σὰς παρακαλῶ, ποῦ θὰ πάω;

— Τότε ἡ κυρία μὲ εἶπε: — Ὁ συζυγὸς μου κατοικεῖ στὴ λεωφόρο Κ..., ἀριθμὸς 45. Λέγεται Ν. Δ... Πηγαίνετε, σὰς παρακαλῶ. Ἀλλά μὴν τοῦ λέιτε διὰ σὰς ἐστεῖλα ἐγὼ. Σὰς κίτετω...

— Ὅπως θέλετε, κυρία μου, τῆς ἀπάντησα. Στίς ὀχτὼ ἀκριβῶς θὰ βρισκαίμα κοντὰ στὸν κύριον Ν. Δ...

Ἡ ὄραία κυρία μ' εὐχαρίστησε θερμὰ καί ἔφυγε.

Στίς ὀχτὼ ἀκριβῶς χτυπούσα τὴν πόρτα τοῦ κυρίου Δ... Ἐνας ὑπρέτης ἦρθε καί μὲ ἀνοίξε.

— Ἐμαθα, εἰτα στὸν ὑπρέτη, διὰ ὁ κύριος Ν. Δ... εἶνε ἀρρωστος καί ἦρθε νὰ τὸν ἰδῶ.

Ὁ ὑπρέτης μὲ κῦτταζε ἐκκλητικὸς καί εἶπε: — Ὁ κύριος δέν εἶνε καθόλου ἀρρωστος. Εἶνε μάλιστα πολὺ καλά. Ποιὸς σὰς ἔδωσε αὐτὴ τὴν πληροφορία;

Ἐγὼ τότε, μὴ θέλοντας νὰ παραβῶ τὴν ὑπόσχεσι ποῦ ἔδωσα στὴν κυρία, εἰτα στὸν ὑπρέτη:

— Μ' ἐστεῖλε κάποιος, ὁ ὁποῖος γνωρίζε πολὺ καλά τὸν κύριόν σου.

Περιμένετε μιά στιγμή, μὲ παρακάλεσε ὁ ὑπρέτης, θὰ πάω νὰ ἰδῶ ἂν ὁ κύριος μπορεῖ νὰ σὰς δεχτῇ.

Σὲ λίγο ὁ ὑπρέτης ξανάρθε καί μ' ὠδήγησε κοντὰ στὸν κύριον Δ... ὁ ὁποῖος μόλις μὲ εἶδε, φώναξε:

— Ποιὸς σὰς εἶπε διὰ πεθαίνω, κυρία ἐφημέριε; Εἴμαι, ὡπως βλέπετε, θαμνάτια στὴν ὑγεία μου.

— Ἐπιτρέψατέ μου, εἰτα ἐγὼ, ν' ἀποσιωτήσω τ' ὄνομα αὐτοῦ ποῦ μ' ἐστεῖλε σ' ἐσὰς.

— Γιατί;

— Μὲ παρακάλεσε θερμὰ νὰ μὴ σὰς τὸ πῶ.

— Καλά. Καθὼς φαίνεται πρόκειται περὶ κάποιου. Ἀλλά ἐφόσον ἦρθατε σὸ σπίτι μου, κύριε ἐφημέριε, καθίστε νὰ μὲ κάνετε λίγη συντροφιά καί νὰ συζητήσουμε γιά διάφορα θρησκευτικά ζητήματα.

Ἐμεινα ἐπὶ ἀρκετὴ ὄρα μαζί μὲ τὸν κ. Δ... καί συζητήσαμε γιά διάφορα. Μά σιγά-σιγά, χωρὶς νὰ ξέρη καί αὐτὸς πῶς, ὑπακούοντας, καθὼς μὲ εἶπε ὁ ἴδιος, σὲ μιά ἀνώτερη δύναμι, μὲ ἐξομολογήθηκε...

Ἀποκρίσας μάλιστα νὰ κοινογήσῃ τὴν ἄλλη μέρα. Χωρ-στήκαμε σάν δυὸ καλοὶ φίλοι, καί τὴν ὄρα ποῦ ἔφευγα, ὁ κ. Δ... μὲ προσκάλεσε νὰ πάω νὰ γευματίσω μαζί του τὴν μεθεπομένη. Δέχτηκα μὲ πολλὴ εὐχαρίστησι τὴν πρόσκλησι, γιατί ὁ κ. Δ... ἦταν ἕνας ἄνθρωπος πολὺ μορφωμένος καί εὐχάριστος.

Ὅταν ὦμα τὴν μεθεπομένη ἡμέρα ἔφτασα μισροστά σὸ σπίτι τοῦ κυρίου Δ..., εἶδα διὰ τὰ παράθυρα ἦσαν κλειστά, καί μιά σειρὰ ἀμαξίων περιμένε σὸ δρόμο.

Ὁ ὑπρέτης ποῦ μὲ εἶχε ἀνοίξει τὴν πρώτη φορὰ, μὲ ἀνοίξε καί πάλι:

— ὦ, κύριε ἐφημέριε! φώναξε μόλις μὲ εἶδε. Τί φοβερὸ δυστύχημα...

— Τί συμβαίνει; ρώτησα ἀνήσυχος.

— Ὁ κύριος πέθανε.

— Ὅχι δά...

— Μάλιστα, κύριε ἐφημέριε. Χτὲς τὸ βράδυ, ἐνῶ διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του, ἔξαφνα, ἔλαθε κάποι σάν συμφορῃσι, ἔχασε τὴς ἀισθήσεις του καί δέν ξανασυνῆλθε πάλι... Σήμερα τὸ πρωί, στίς ὀχτὼ, ἔψυχσε.

— Μπορῶ νὰ τὸν ἰδῶ;

— Ἀκολουθήστε με, ἂν θέλετε.

Ὁ ὑπρέτης μὲ ὠδήγησε σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο. Ἐπάνω σ' ἕνα κρεβάτι ἀπὸ ἔβενο, ὁ κύριος Ν. Δ... κοιτόταν ἀσάλευτος καί παγωμένος.

Κατασκευνημένος, ψιθύρισα μιά προσευχή.

Τὴ στιγμὴ ποῦ ἔβγαίνα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, τὸ βλέμμα μου ἔπεσε σὲ μιά μεγάλη εἰκόνα, ἡ ὁποία κρεμόταν στὸν τοίχῳ. Ὅταν τὴν εἶδα καλά, ἀνατριχίασα σύγχομος καί ἀπόμεινα κερρωμένος στὴ θέσι μου.

Ἡ εἰκόνα ἐκεῖνη παρίστανε τὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἦρθε καί μὲ παρακάλεσε νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν ἄντρα της, γιά νὰ τὸν ἐξομολογήσω.

— Ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ κυρία; ρώτησα τὸν ὑπρέτη.

— Εἶνε ἡ γυναῖκα τοῦ κυρίου, μὲ ἀπάντησε.

— Καί ποῦ βρισκεται τώρα;

— Ἐχει πεθάνει πρὸ δέκα χρόνων.

Τότε ἐγὼ κατάλαβα διὰ μὲ εἶχε ἐπισκεφθεῖ τὸ πνεῦμα τῆς γυναίκας τοῦ κυρίου Δ... Ναι, δέν ὑπῆρχε καμιά ἀμφιβολία... Ἡ ψυχὴ τῆς γυναίκας ἐκεῖνης, ἡ ὁποία, καθὼς φαίνεται, ἦταν τόσο εὐλαθεῖς ὅσο καί ὄραία, ἔφροντας τὸν προσεχὲ θάνατο τοῦ ἀντροῦ της, ἦρθε καί μὲ παρακάλεσε νὰ πάω νὰ τὸν προετοιμάσω γιά τὸ μεγάλο ταξίδι.

Τόση ἦταν ἡ συγκίνησις μου καί ἡ κατάληξις μου, ὡστε, ἐπὶ πολλῆς ὄρας κατόπιν, δέν μποροῦσα νὰ μιλήσω.

Ἀπὸ τότε ὦμα, πιστεύω ἀκόμα περισσότερο στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς καί τῆς ἀγάπης...

Μιά ἄλλη ἀκόμα ἀπόδειξις διὰ τὴν ψυχὴ εἶνε ἀθάνατη καί ἐξακολουθεῖ πάντα νὰ ἐνδιαφέρεται γιά τὰ πρόσωπα ποῦ ἀγάπησε ἐδῶ κάτω, εἶνε καί τὸ ἑξῆς περιστατικὸ.

Εἶδε κάποιον παράξενο λευκὸ φῶς, νὰ βγαίη ἀπὸ τὴν εἰκόνα!...

Κάποιος φίλος μας εἶχε ἀγαπήσει παρὰφορα μιά ὄραία, ἀλλά φτωχὴ κόρη, τὴν ὁποία καί τῆρε γυναῖκα του, παρ' ὅλες τὴς ἀντιρροήσεις τὸν δικῶν του.

Ζούσαν καί οἱ δυὸ πολὺ εὐτυχημένοι, ὅταν ἔξαφνα ἀρρώστησε ἡ μητέρα τῆς νέας γυναίκας, καί ἔτσι αὐτὴ ἀναγκάστηκε ν' ἀφήσῃ τὸν ἄντρα της καί νὰ φύγῃ γιά τὴν πατρίδα της.

Ὁ φίλος μου εἶχε κατεπιγόνους ὑποθέσεις σὸ Παρίσι καί δέν μπόρεσε ν' ἀκολουθήσῃ τὴν γυναῖκα του. Λάβαινε ὦμα κάθε μέρα σχεδὸν γράμμα της, καί ἔτσι παρηγοριόταν λίγο γιά τὴν ἀπουσία τῆς ἀγαπημένης του. Καί κάθε βράδυ, πὸν κοιμηθεῖ, κῦτταζε ἐστατικῶς μιά μεγάλη εἰκόνα τῆς γυναίκας του καί τῆς ἔλεγε τρυφερά: «Καλινύχτα!».

Ἀλλά μιά νύχτα, ἐνῶ κῦτταζε τὴ λατρευτὴν τοῦ εἰκόνα, τοῦ φάνηκε πῶς κάποιον παράξενο λευκὸ φῶς ἔβγαλε μὲς ἀπ' αὐτήν. Καί ἀκουσε καθαρὰ τὴ φωνὴ τῆς γυναίκας του ποῦ τοῦ ἔλεγε:

— Ὑπομονή! Ὑπομονή!

Ὁ φίλος μου τρώμαξε πολὺ, μὲ γνωρίζοντας πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ παράξενο αὐτὸ φαινόμενον.

Ἀλλά σὲ λίγη ὄρα ἔλαβε ἕνα τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖο τοῦ ἀνήγγειλε τὸν ξυφανικὸ θάνατο τῆς γυναίκας του σ' ἕν' αὐτοκινητὸ δυστύχημα, τὸ ὁποῖο συνέβη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ φίλος μου ἀκουγε τὴν εἰκόνα νὰ τοῦ μιλά.

Ἡ δυστυχημένη γυναῖκα εἶχε πᾶσι τὴ νύχτα μὲ αὐτοκίνητο γιά νὰ καλέσῃ κάποιον γιατρό γιά τὴν μητέρα της ποῦ κινδύνευε, καί, καθὼς ὁ δρόμος ἦταν σκοτεινός, τὸ αὐτοκίνητο χτύπησε ἐπάνω σ' ἕνα μεγάλο δέντρο καί ἔγινε κομμάτια.

Ἐτσι σκοτώθηκαν ἡ νέα γυναῖκα καί ὁ σοφάκος.

Μι' ἄλλη φορὰ πάλι, κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ παγκοσμίου πολέμου, μιά νέα συζυγὸς ἀξιοματικῶς προβάριζε τὸ νέο της ροῦς κατέλλο, κῦτταζοντας χαρούμενη στὸν καθρέφτη.

Ἐξαφνα ὦμα ἔγινε κατάχλωμη, ἔβγαλε μιά τρομερὴ κραυγὴ καί ἔπεσε λιπόθυμη.

Τὴ εἶχε συμβεῖ;

Καθὼς διηγῆθηκε μόλις συνῆλθε ἡ νέα γυναῖκα, εἶδε ἔξαφνα μέσα στὸν καθρέφτη τὸ ρόδινο κατέλλο της νὰ γίνεται ὀλιμυρῶ καί στολισμένο μὲ κρέμα, σάν κατέλλο χρώμας... Ἐ, λοιπόν, καθὼς ἔλαβε μετὰ λίγες ὄρες, ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ὁ ἀντρας της σκοτώθηκε σὸ μέτωπο.

ΓΝΩΜΙΚΑ

— Ὅλοι γεννιόυνται μὲ κλάμματα καί κανεῖς δέν πεθαίνει μὲ γέλια.

— Ἡ πείνα κῦττάζει τὴν πόρτα τοῦ ἐργατικῶ ἀνθρώπου, ἀλλά δέν τολμαῖ νὰ μὴ μέσῃ.

— Ἄν θέλεις νὰ βελτιωθῆς, κῦτταζε νὰ βρισκῆς στοὺς ἄλλους προτερήματα καί στὸν ἐαυτὸ σου ἐλαττώματα.